

ἐξ ἱερέων καὶ λαϊκῶν», καὶ «Αἰμιλιανὸς Μονή. Ἀλεξανδρεὺς 628—655 μ. Χ.».

«**Ἀλήθεια**». Ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα τῆς Λεμεσοῦ. Στὸ φύλλο τῆς 20 Μαρτίου ἔχει ἓνα ἄρθρο γιὰ τὸ μεγάλο θεατρικὸ ταλέντο τοῦ Μυράτ. Ὁ ἀρθρογράφος σημειώνει τὴν πολλὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχε στὴν Κύπρο ὁ καλλιτέχνης στὰ ἔργα «Σμιὸν» καὶ «Εἰσαγγελεὺς Χάλλερ».

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΤΟ «Ἐλεύθερον Βῆμα» 8 Μαρτίου ἀρχίζει ἡ δημοσίευσιν «**Ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς μου**» τῆς γαλλίδας ποιήτριας Κόμησας Ἀγνας ντὲ Νοαΐγ. Γιὰ τὴν μητέρα της, ἑλληνίδα, τὸ γένος Μουσούρου, ἡ κ. Ντὲ Νοαΐγ λέγει:

«Ἡ μητέρα μου ἦταν μία τελεία καλλονή, χωρὶς ὑπερβολικὸς ζωηρὰν ἔκφρασιν, μὲ μέτρον εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ της, ὅπως τὸ θέλει ἡ ἑλληνικὴ κατατομή. Τὸ περίφημον προφίλ της, ποὺ συνεκέντρωνε δίκαιον θαυμασμὸν χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν τελειότητα τῶν γραμμῶν της, τὰ ἔκφραστα μάτια, ἦσαν μία ἀπόδειξις ὅτι μία φυλὴ δὲν χάνει τὰς σωματικὰς της ἀρετάς. Ἡ μητέρα μου, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν ὁμοίαζε πρὸς τὰς χαριτωμένας Ἀφροδίτας τῶν μουσείων τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Φλωρεντίας, τῆς Νεαπόλεως, τῆς Σικελίας. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἐπρόδιδε μίαν ἀφέλειαν πρόσχαρη, μίαν γοητείαν ἀθῶαν, ἐντελῶς ξένας πρὸς τὰς κομψὰς μαρμαρίνας θεάς, ποὺ σαγηνεύουν μὲ τὴν πονηρὰν ἡδονὴν τῶν...

«Ἡ καλλονὴ τῆς μητέρας μου, τὸ θαυμάσιον μουσικόν της τάλαντον, ἦταν ὁ θησαυρὸς καὶ ἡ ἀκλόνητος πίστις τῆς οἰκογενείας μας. Ἐμπορούσαμεν νὰ παύσωμεν νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ ποτέ μας δὲν θὰ ἔχάναμεν τὴν πίστιν μας εἰς τὴν εὐγένειαν τῆς κλασικῆς γραμμῆς ἐνὸς μετώπου ποὺ ἐπιμηκύνεται ἀπὸ μίαν ἀμέμπτως εὐθείαν ὀντα.

«Παρηκολουθούσαμεν τὴν μητέρα μας μὲ τὸ ἴδιο αἶσθημα τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὅταν ἐπλησίαζεν εἰς τὸ πιάνο. Ἡ μητέρα μου νευρική, ἠρνεῖτο πάντοτε νὰ καθήσῃ εἰς τὸ σκαμνάκι ἐμπρὸς εἰς τὸ πιάνο. Τὴν ὑπεχρέωναν ὅμως φίλοι φανατικοί. Τότε, μὲ τὴν ἀντίστασίν της, μὲ τὰ παράπονά της, μὲ τὰ δάκρυα, ἡ μητέρα μου παρείχε τὸ θέαμα μίας δούλης ἡ ὁποία ὑπεβάλλετο εἰς μαρτύρια ἀπὸ τοὺς νικητάς, εἰς τὰς σκηνὰς ἐκείνας ποὺ ἰστόρησε μὲ τὸ χρῶμα ὁ Δελακρουά. Ἀλλ' ὕστερα, ὅταν πλέον κατηνύαζοντο τὰ νεῦρα της καὶ ἐπανεῖχε τὴν ψυχραμίαν της ἀπέσπα μὲ τὴν δεξιотехνίαν τῶν ἐνργητικῶν καὶ φτερωτῶν χειρῶν της ποὺ ἔμοιαζαν μ' ἓνα ζευγάρι τρυγόνων, τοὺς ὠραιότερους, τοὺς βαθυτέρους, τοὺς πιὸ πρόσχαρους ἤχους ποὺ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ, ἀπὸ τὸ ἐλεφαντοστοῦν καὶ τὸν ἔβενον τῶν πλῆκτρων.

«Έβγῆκα δολόκληρη ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ πιάνου σου», εἶπα χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῶ διόλου ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν μητέρα μου, τὴν στιγμὴν ποὺ βυθισμένη εἰς ἓνα ὕπνον ποὺ ἐγοήτευεν ἀκόμη ἡ σκέψις τῆς μουσικῆς, ἄφηνε ἡσυχὰ τὴν ζωὴν μὲ τὴν ὀνόματα τοῦ Μπετόβεν, τοῦ Μότσαρτ καὶ τοῦ Σοπὲν εἰς τὰ χεῖλη της...

Γεννηθεῖσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀπὸ μίαν οἰκογένειαν παλαιῶν οὐμανιστῶν τῆς γῆσου Κρήτης, ἡ μητέρα μου μετεφέρθη ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν γέννησίν της εἰς μίαν πρεσβείαν τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ γάμου της. Ὁ πατέρας της τὸν ὁποῖον περιέβαλλεν ἐκτίμησις, ἀντεπροσώπευεν ἐκεῖ τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν. Χρυσὰ λόγια, χαρακτηρισμὸς μυθικὸς ποὺ μὲ ἔκαμαν νὰ συγχέω τὸ ἔθνος τῶν βυζαντινῶν θησαυρῶν μὲ μίαν ἀτελεύτητον πύλιν καὶ μὲ ἐγέμιζαν σεβασμὸν πρὸς ἓνα παρδαλὸν ὕφασμα ποὺ δικαίως ὀνομάζετο «τὸ σάλι τοῦ σουλτάνου».

Εὐτυχισμένη εἰς τὸ Παρίσι, ἡ μητέρα μου, εἰς τὴν ὁποίαν ἦταν ἀδύνατον νὰ ζήσῃ ἄλλου, ἀναπολοῦσεν ἐν τούτοις καθὼς ἦταν πιστὴ καὶ ποιητικὴ φύσις, νοσταλγικὰ τὰς ὁμίχλας τῆς Ἀγγλίας. Συχνά, μὲ ἓνα εἶδος μακαριότητος ποὺ φθάνει νὰ λαχταρᾷ τὴν μελαγχολίαν, μᾶς περιέγραφε τὸν ἀγγλικὸν χειμῶνα, τὴν θλίψιν τῆς ρομβίας οἱ ἤχοι τῆς ὁποίας πνίγονται εἰς τὴν κίτρινη καταχνιά, τὰ κερὰ ποὺ ἀναβάν ἀπὸ τὰ ξημερώματα, τὴν ἀνίαν τῆς Κυριακῆς, τὴν ἀνάπαυσιν τῆς Κυριακῆς ποὺ ὑπηγορεύετο ἀπὸ τὴν προσήλωσιν πρὸς τὸ εὐαγγέλιον...

ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ἔμεινε λίγες μέρες στὸ Κάϊρο καὶ στὴν Ἀνω Αἴγυπτο ὁ μεγάλος ἄγγλος συγγραφέας κ. Μπέρναρντ Σὼ.

ΠΕΡΑΣΕ τὸν μῆνα αὐτὸν ἀπτὴν πόλιν μας ὁ περίφημος ἐβραϊκὸς θιάσος Χαμπίμα καὶ ἔδωσε στὴν Ἀλάμπρα τέσσερις παραστάσεις μὲ ἑκτακτὴ ἐπιτυχία. Ὁ κ. Γ. Πιερίδης ὁ ὁποῖος γνωρίζει καλὰ ἀπὸ θέατρο, ἔγραψε ἓνα ὠραῖο καλλιτεχνικὸ σημεῖωμα γιὰ τὸν θιάσο στὸν «Ταχυδρόμο» τῆς 26 Μαρτίου. Μᾶς δίνει πληροφορίες γιὰ τὴν σύμπτυξιν τοῦ θιάσου, γιὰ τὴν ἀρχὴν του στὴ Ρωσσίαν, γιὰ τὴ δράσιν του στὴν Παλαιστίνη. Γιὰ τὰ σκηνικὰ τοῦ θιάσου λέει:

«Ἄν γιὰ τὴν Εὐρώπην τὰ σκηνικὰ τῶν εἶναι ἀπλῶς νεωτεριστικά, γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἶναι μιὰ ἐπανάστασις! Εἶναι ἀπλούστατα. Χάρτινα, σχεδὸν μονόχρωμα, μὲ πολλοὺς ἴσκιους καὶ λίγο φῶς. Ἀλλ' εἶναι πρὸ πάντων ὑποβλητικά, καὶ αὐτὸ ἔχει σημασίαν, ἀφοῦ ὁ φορτικὸς ρεαλισμὸς, ἔπαυε πιά νὰ ἱκανοποιῇ τὴν αἰσθητικὴν μας. Τίποτε δὲν πληγώνει στὸ βλέμμα, καμμιά ἀποτομότης δὲν ξαφνιάζει. Ὅσο γιὰ τὸ μακιγιάρισμά των, εἶναι δολόκληρη ἐπιστήμη. Ὅταν ἀνέβηκα στὴ σκηνὴ γιὰ ν' ἀνταλλάξω δυὸ λόγια μὲ τὸ διευθυντὴ, ἔμεινα κατάπληκτος. Γιὰ νὰ θυμηθῶ τὸν Καζαντζάκη: τὰ μάτια, τὰ χεῖλη, ὅλη ἡ μάσκα τοῦ προσώπου χοντροβαμμένη, σὰν τίς χορευτικὰς μάσκες τῶν ἀγρίων». Καὶ ὅμως τὸ κάθε πρόσωπο, ἦταν κι' ἓνα ἐκφραστικώτατο νεωτεριστικὸ πορτραῖτο. Λυπήθηκα στὴ σκέψιν ὅτι σὲ λίγο, τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα θὰ πληθοῦν καὶ οἱ τραγικὰς μάσκες θὰ σβύσουν».

ΣΤΟ γαλλόγλωσσο περιοδικὸ «Ma Revue» τῆς πόλης μας (Φεβρουάριος 1931) φάνηκε ἓνα ἄρθρο τοῦ κ. Raymond Torsy

ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀριστόβουλος». Ὁ κ. Torcy γράφει γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατον τοῦ Ἀριστοβούλου, γυναικαδέλφου τοῦ Ἡρώδη, καὶ παραθέτει ὁλόκληρον τὸ ποίημα τοῦ Καβάφη «Ἀριστόβουλος»· κάμνει ἐπίσης μερικὲς γενικὲς παρατηρήσεις ἐπάνω στὴν τέχνην τοῦ νεοέλληνα ποιητῆ. Ἡ γαλλικὴ μετάφρασις τοῦ ποιήματος, πιστὴ καὶ ὠραία, εἶναι καμωμένη ἀπὸ τὸν κ. Γ. Α. Παπουτσάκη.

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ γιὰ τὴ φιλολογικὴ δράση του ἐκλεκτὸς συνάδελφος καὶ πολῦτιμος φίλος κ. Μάριος Βαϊᾶνος βγάξει στὴν Ἀθήναι μετὰ τὸν κ. Σπ. Καζάκη ἓνα «Πασχαλινὸ Λεύκωμα».

Ἡ ἔκδοσις θὰ εἶναι πολὺ πλούσια σὲ συνεργασία, καὶ θὰ στολίζεται μετὰ ὠραίας εἰκονογραφήσεις τῶν πιὸ γνωστῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Τὸ καλαίσθητον αὐτὸ λεύκωμα θάχει περίπου 200 σελίδες καὶ θὰ πουλιέται πρὸς 35 μόνον δραχμὰς.

Οἱ ἐκδότες του, ἂν ὑποστηριχτοῦν, ὅπως πρέπει φυσικά, θὰ ἐξacolουθήσουν κάθε χρόνον νὰ μᾶς παρουσιάζουν τὴν ἐργασία αὐτή. Ὁραία ιδέα ποὺ δὲν ἀμφιβάλλομε θὰ ἀρέσει καὶ θὰ ἐνδιαφέρει.

ΣΤΙΣ 6 Μαρτίου ὁ κ. Dumas ἔκανε τὴν τελευταία του διάλεξιν στὸ Lycée Français συνεχίζοντας τὸ θέμα του «Ἡ ἔκφρασις τῶν συναισθημάτων».

Τὸ «Annuaire général de Lettres» (7, rue de Miromesnil, Paris 8e) κυκλοφόρησε καὶ εἶναι χρησιμώτατον βιβλίον γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, δίνοντας πληροφορίες γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ τὶς γαλλικὰς ἐκδόσεις, τοὺς γάλλους συγγραφεῖς, τὰ γαλλικὰ φιλολογικὰ σωματεῖα καὶ θέατρα· χῶρια ἀπ' αὐτὰ τὰ καθαρῶς γαλλικά, τὸ βιβλίον ἀφιερώνει σελίδες του καὶ στὰ ξένα γράμματα μετὰ πολλὴ ἐνημερότητα. Ἐκδίδεται μετὰ τὴ φιλολογικὴ διεύθυνσιν τοῦ κ. Paul Reboux, καὶ μετὰ τὴν προστασίαν διαφόρων γάλλων γνωστοτάτων συγγραφέων μετὰξὺ τῶν ὁποίων οἱ Barthou, Comtesse de Noailles, Bourdon, Duvernois, Farrère, Lanson, Thérive. Ὁ τόμος ἀποτελεῖται ἀπὸ 1512 σελίδες καὶ πουλιέται πρὸς 50 φράγκα.